

Helen Sjöholm, 38, sångerska och artist, gift med ljudteknikern David Granditsky, sonen Ruben, 1,5 år. Familjen bor i Nacka utanför Stockholm. Aktuell som Eliza i "My Fair Lady" på Oscarsteatern i Stockholm. Hennes syster heter Anna Fahlstedt, 32, skådespelerska, gift med skådespelaren Jakob Fahlstedt. De har sonen Fabian, 1 år, och bor i Västerås. Anna spelar just nu i "Vem är rädd för Virginia Woolf?" på Teater Västmanland.

AV MARIANNE HÜHNE VON SETH FOTO URBAN JÖRÉN

Min syster är tuffast

HELEN:

"Anna och jag är tajta och vi pratar i telefon varje vecka. Vi kan prata om allting och det är skönt att vi är i samma bransch för vi förstår varandras vardag. Det är fantastiskt att ha en syrra man kan vara helt öppen med.

Ålderskillnaden är rätt stor mellan oss och därför dröjde det innan vi kom varandra riktigt nära. Jag var sju år när Anna föddes och när man är sju-åtta och börjar få kompisar kan det vara skitjobbigt med en lillasyster.

Anna var väldigt mycket pojke när hon var liten. Vi är tre syskon och jag fick alltid sitta i mitten i bilen för att inte hon och brorsan skulle slåss. Ett minne är när Anna var 3,5 år och vi var i fjällen, Anna hade en störtkruka i backen, den var nästan större än hon själv, hon var den tuffaste ungen man kunde se.

Så är hon nu också, när vi är vuxna. För några år sedan var vi inbjudna till ett event där man fick pröva på klättervägg. Jag var väldigt tveksam till att överhuvudtaget försöka, medan Anna entusiastiskt kastade sig över utmaningen. Full fart uppåt, tills hon kom halvvägs. Under tiden hade jag samlat ihop mig och började sakta och modösamt, men en timme senare hade jag faktiskt nått toppen.

Anna är en mycket modigare människa än jag. Modig kan jag vara på scenen, men jag är konflikträdd och jag beundrar Anna för att hon kan ta en konflikt.

ANNA:

"I mina ögon har Helen alltid gjort saker rätt, hon var så duktig i skolan och hon var så begåvad och satsade så hårt på sin sång. Jag ser verkligen upp till min syster.

Helen och jag är väldigt olika personligheter. Medan jag är impulsiv och säger precis vad jag tycker så är Helen mer försiktig. Jag är också en person som alltid brytt mig mer om hur andra mår än hur jag själv mår.

Vi hade inte så mycket gemensamt när vi var små för det var så stor ålderskillnad mellan oss. Vi är tre syskon och jag var mest med Erik, som är tre år äldre. Helen hade sitt liv med skolan. Hon var alltid jätteambitiös och gick på samhällsprogrammet. Självalde jag det estetiska för jag gillade inte alls att plugga, det var mer bus och hänga med Erik och hans kompisar.

När jag började gymnasiet hade Helen redan hållit på med sång och musik länge. Det var egentligen ingen konkurrens mellan oss, för jag hade inte alls hennes sångröst. Jag skrek så mycket som liten att jag hade fått knutor på stämband och blivit hes. Sången blev inte min grej på samma sätt utan jag valde teaterinriktning.

Helen tog jämt mig med på repetitioner och framträdanden så jag blev nästan som en maskot. Jag kan inte minnas att hon någonsin var elak mot mig så där som man kanske kan vara mot småsyskon. Till och med när

"Vi är faktiskt groteskt barnsliga ibland", säger Helen Sjöholm om sin relation med system Anna. "När vi träffas kan vi till exempel tävla om vem som har mest celluliter på låren. Först tränar vi, sedan räknar vi celluliterna. Just nu har vi nog ungefär lika många, haha."

Liten Anna,
stor Helen.

”Men det är klart, hon vet inte hur det känns att slita och kämpa när det sitter 20 personer i publiken.”

Hon har också ett självuppopoffrande drag, hon ser alla andra men inte alltid sig själv. Ibland vill man säga att 'nu får du skärpa dig' men det säger man inte riktigt till Anna.

Hon kan vara väldigt envis och till och med långsint och glömmer inte det som en gång har blivit sagt.

Jag tycker att det är svårt att ta ställning för jag vill alltid vara genomtänkt. Det kunde visa sig tydligt om vi blev osams med våra föräldrar. Då vågade Anna vara mycket tydligare och fick också ta konsekvenserna av det. Anna är faktiskt en typisk storasyrra, trots att hon är yngst.

Vi växte upp i Sundsvall i en familj med väldigt stark sammanhållning. Mamma och pappa tog ofta med oss tre barn till fjällen, på skogspromenader och till badhuset. Inom familjen har vi en mycket speciell humor och som gör att Anna och jag skrattar mycket tillsammans.

Vi är faktiskt groteskt barnsliga ibland. När vi träffas kan vi till exempel tävla om vem som har mest celluliter på låren. Först tränar vi, sedan räknar vi celluliterna. Just nu har vi nog ungefär lika många, haha.

Kläder och inredning är sånt som vi har helt olika förhållningssätt till. Anna är färgstark och det syns i hennes smak. Som tur är hindrade hon mig från att klä om en fin ärvd röd soffa till något färglöst i beige. Anna brukar ibland få mina avlagda kläder som jag trott att jag inte gillar, sedan när hon har dem upptäcker jag att de är jättesnygga.

Yrkesmässigt gick vi tidigt åt olika håll. Jag satsade på sången och Anna på teatern.

Hon har en utbildning från scenskolan i Malmö, en otrolig prestation att komma in bland tusentals sökande. Jag har själv sökt till scenskolan två gånger men spuckit.

Att jag i dag är den som utåt sett är den mest framgångsrika innebär så klart på sätt och vis en konflikt, det vore dumt att inte erkänna det. Jag får jobba i större sammanhang och får större roller, allting är lättare när man kommit till en viss nivå. Det är min vardag och det är lätt att ta för givet att föreställningarna ska vara utsålda. Till Oscars kommer det överfulla bussar från hela landet och jag räknas som ett säkert kort, vilket känns helt överkligt.

Det finns verkligen en inbyggd orättvisa i det. Framgången behöver inte ha med kvaliteten att göra. Att jobba på en länsteater i en mindre stad som Anna gör innebär att man får kämpa för sin konst och man kan vara hur bra som helst, men uppmärksamheten blir inte lika stor som på en stor teater i Stockholm.

Vi jobbar båda jättehårt men Annas teatervärld är mycket tuffare och jag begriper ju att jag har en räkmacka om vi jämför. Man tänker 'fasen vad bra man har det'. Det är klart att vi båda är medvetna om det, men vi pratar inte ofta om det. Det är bara så det är.” 🐾

Helen hade tjejkompisar hemma fick jag vara med. När hon hade fest brukade jag städa efteråt, och sedan fick jag chipsen som var kvar som belöning.

Det har jämt varit så att jag ställt upp. En gång kom Helen hem och var alldeles utom sig, hon bara grät och grät, det var trassel med nån kille. Då var det jag som bäddade ner henne och höll om henne och tröstade henne.

Samtidigt finns ingen omtänksammare människa än min storasyster. När Helen spelade i 'Kristina i Duvemåla' hade hon sagt att hon inte skulle hinna komma hem till Sundsvall och fira min studentexamen. Och så kom hon i alla fall, hon bara dök upp. Jag blev så himla glad att jag började gråta, för det betydde så mycket.

Det är typiskt för Helen att vilja överraska. En gång när både Helen och jag jobbade i Malmö skulle vår bror Erik komma och hälsa på oss. Sedan skulle vi åka på en utflyktsresa till Hamburg allihopa för vi hade några lediga dagar. Men när vi kom till flygplatsen visade det sig att biljetterna gällde till London, det var Helen som i smyg hade ordnat alltihopa.

Hon har nästan inga dåliga sidor, vad jag kan komma på. Jo, hon är tidsoptimist och kommer aldrig i tid, men det är inget som stör mig. Själv är jag tvärtom och kommer hellre alldeles för tidigt.

Numera har vi fått en annan relation när vi båda är gifta och har barn. Jag gifte mig 2005 och hon 2006. Jag skulle väl vara först med något. Helen sjöng på mitt bröllop och jag på hennes. Vi står väldigt nära varandra och det finns ingen som jag kan dela allt med, som jag kan med min syster.

Jag hade en kämpig tid när jag fick två missfall innan vi fick Fabian. Då var det Helen som var mitt stora stöd och som jag kunde gråta med och prata med. Hon är den som kan vara nära mig och hon klarar också det som är svårt. Det är så i vårt yrke att man inte har tid att stanna upp för man måste tillbaka in i jobbet trots att sorgen finns kvar.

Helen var den första som fick veta när vi fick beskedet för tredje gången, att vi väntade barn igen. Nu har vi en otrolig glädje i att både hon och jag har fått två friska pojkar, det är en välsignelse att få barn.

Det har aldrig varit något problem för mig att Helen är en stor stjärna och jag själv mer anonym. Jag har alltid varit så otroligt stolt över henne och det har aldrig någonsin funnits några divalater hos Helen.

Men det är klart, hon vet inte hur det känns att slita och kämpa när det sitter 20 personer i publiken. Så visst kan jag bli avis på den skillnaden. Och nog kan jag ibland tänka 'ingen vet vem jag är'. Men då är det positiva att jag kan jobba i lugn och ro i det dolda, medan Helen alltid har ögonen på sig.

Ingen kommer att minnas om jag gör en dålig roll, men om Helen skulle misslyckas skulle det skrivas mycket om det.” 🐾